

X . DE KINDERSFEER

Een van de talloze vragen, die ik Edwin kort na mijn komst in de geestelijke wereld deed, betrof het lot van hen, die als kind naar gene zijde zijn overgegaan.

Zoals ik reeds zei, is er een periode in ons aardse leven, die we gewend zijn de "bloei van het leven" te noemen. Deze bestaat ook hier in de geest. Tot die periode komen allen, of gaan er naar terug, al naar de leeftijd, waarop zij zijn overgegaan. Hoe lang dit zal duren hangt geheel van henzelf af, daar dit zuiver een kwestie van geestelijke vooruitgang en ontwikkeling is. Zij, die overgaan nadat de bloei van het leven is bereikt, of ze nu ouder of zeer bejaard zijn, zullen te zijner tijd jonger van uiterlijk worden, hoewel zij ouder worden in kennis en door geestelijke groei. Men moet hieruit niet opmaken, dat we allen een dood punt van eenvormigheid bereiken. Uiterlijk lijken we jong; we verliezen de tekenen van het voorbijgaan der jaren, welke sommigen van ons niet weinig verontrusten, als we nog in de stof leven. Maar onze geest wordt ouder wanneer wij winnen aan kennis, wijsheid en groter geestelijkheid en deze eigenschappen van de geest zijn duidelijk voor allen met wie we in contact komen, zichtbaar;

Toen we de tempel in de stad bezochten en uit de verte de stralende bezoeker aanschouwden, die wij eer wilden bewijzen, had hij het voorkomen van de volmaakte - en eeuwige - jeugd.

Toch waren zijn kennis, wijsheid en geestelijke gesteldheid die van hem uitstraalden en die wij duidelijk konden waarnemen, bijna overweldigend. Ditzelfde is het geval in verschillende gradatie met allen, die ons van hoger sferen uit bezoeken. Wanneer deze verjonging met volwassenen plaats vindt, wat gebeurt er dan met de zielen, die als kind overgaan; ja, zelfs met hen, die bij de geboorte aan gene zijde komen?

Het antwoord is, dat zij opgroeien, zoals ze dat op aarde zouden hebben gedaan. Maar de kinderen - van elke leeftijd worden zo behandeld en verzorgd als op aarde nooit mogelijk zou zijn. Het jonge kind, welks verstand nog niet geheel is gevormd, is niet besmet door het contact met de aarde en bevindt zich, als het overgaat, in een sfeer van grote schoonheid, waar wezens van even grote schoonheid de leiding hebben. Deze kindersfeer wordt de "kinderkamer van de hemel" genoemd. Stellig zal iedereen, die het geluk heeft gehad

deze te bezoeken, zeggen dat er geen toepasselijker naam voor is te vinden. Daarom stelde Edwin als antwoord op mijn oorspronkelijke vraag voor, dat Ruth en ik met hem een bezoek aan deze hemelse kinderkamer zouden brengen. We liepen naar de grens tussen de hogere sfeer en de onze en gingen in de richting van Edwins huis. We konden reeds voelen, dat de atmosfeer ijler werd, hoewel niet in die mate, dat het ons enig ongemak of onbehagen bezorgde. Ik merkte, dat er in deze sfeer heel wat meer kleur was, veel meer dan dieper in dit gebied. Het was of een groot aantal lichtpijlen tezamen vloeide en hun brede stralen over het hele landschap uitbreidden. Deze lichtpijlen bewogen voortdurend, mengden zich dooreen en gaven de fijnste en verrukkelijkste kleurschakeringen, als een opeenvolging van regenbogen. Ze waren buitengewoon rustgevend, doch tevens geladen met vitaliteit en - naar het Ruth en mij toescheen luchthartigheid en vrolijkheid.

Men voelde, dat het volkomen uitgesloten was hier bedroefd of ongelukkig te zijn.

Het groen van het landschap werd veel helderder, de bomen waren niet zo hoog, maar even goed gevormd als alle andere in deze gebieden en ze groeiden prachtig.

Toen we een eindje verder waren, verdwenen de kleurige stralen uit de atmosfeer en leek deze meer op die van ons eigen gebied. Doch er was een vreemd en subtiel verschil, dat de bezoeker de eerste keer bevreemdde. Naar Edwin ons vertelde, steeg dit op uit de essentiële geestelijkheid van de kinderen, die hier wonen. Iets dergelijks ziet men, wanneer men het voorrecht heeft een reis te maken naar een hogere sfeer dan die, waarin men gewoon is te vertoeven. Het is bijna of er een grotere veerkracht in de lucht is, geheel afgescheiden van het feit, dat men zich geleidelijk voelt opheven.

Terwijl wij over het zachte gras liepen, zagen we veel mooie gebouwen. Ze waren niet zo hoog, maar breed en ze lagen alleraardigst tussen bomen en tuinen. Onnodig te zeggen, dat er overal bloemen in overvloed groeiden, zowel in artistiek aangelegde bedden als in hele massa's op de grashellingen en onder de bomen. Ik merkte op, dat in sommige gevallen de bloemen, wier evenbeeld op aarde bestaat, bij elkaar groeiden en dat de andere, die uitsluitend aan gene zijde voorkomen, apart stonden. Men had ze zo geschikt om het verschil te laten zien tussen de twee soorten, de geestelijke en de aardse. Hoewel de aardse, die daar groeiden, mooi zijn, zijn ze niet te vergelijken met de bloemen, die uitsluitend tot de geestelijke wereld behoren. Men wordt hier alweer door

de aardse ervaring belemmerd bij het pogen om er een beschrijving van te geven. Niet alleen dat de kleuren rijker zijn, maar de vormen van de bloemen en het gebladerte vertonen zo'n overvloedige en onvergelykelijke schoonheid van tekening, dat we geen aards voorbeeld ter vergelijking kunnen aanhalen. Men moet echter niet denken, dat deze prachtige bloemen in de verste verte aan zeldzame kasbloemen herinneren. Verre van dat. Zij zijn er in zulk een overvloed, zijn zo sterk en hebben zo'n verscheidenheid van geuren, dat dit onmiddellijk de gedachte aan zeldzaamheid verdrijft. Er was geen kwestie van het cultiveren van de schoonheid ten koste van haar geur. Zij bezaten alle de eigenschap waardoor alles wat hier groeit wordt gekenmerkt - n.l. het uitstralen van energie, niet alleen door middel van haar geuren, doch ook bij persoonlijke aanraking. Ik had het experiment al geprobeerd, n.l. een bloem tussen de saamgevouwen handen houden. Ruth had me daarin onderwezen - en ik had de levensstroom in mijn armen voelen opstijgen.

We konden prachtige vijvers en meertjes zien. Op hun oppervlak bloeiden de schoonste waterbloemen in de vrolijkste kleuren. Op een andere zagen we grotere watervlakten, als een reeks van meren, waarop vele bootjes rustig voortgleden. De gebouwen waren van een substantie gemaakt, die er als albast uitzag en ze hadden alle de fijnste kleuren, welke men gewoon is in de zachte overgangen van de aardse regenboog te zien. De stijl leek voor het merendeel op die van mijn eigen sfeer; d.w.z. sommige gebouwen hadden aan de buitenzijde het voortreffelijkste beeldhouwwerk dat vormen uit de natuur tot onderwerp had, die deze in overvloed in bomen en bloemen bezit, terwijl andere voor hun reliëfs hadden geput uit de normale gegevens die speciaal van de geestelijke wereld zijn.

Maar de grootste verrassing voor ons was de zonderlingste; kleine huisjes in de bossen verspreid te zien liggen, zoals men altijd gelooft, dat er alleen maar op de bladzijden van kinderboeken voorkomen. Er waren hier miniatuurhuisjes met gegolfde balkjes, en wel zeer bijzonder gegolfd, met helderrode dakjes en glas-in-lood venstertjes en elk met een lief eigen tuintje er om heen.

Men zal daaruit dadelijk de gevolgtrekking maken, dat de geestelijke wereld deze fantastische scheppingen voor het genoegen van de kinderen aan de aarde heeft ontleend, maar dat is niet het geval. In werkelijkheid is het hele idee van deze miniatuurhuisjes in de eerste plaats van gene zijde uitgegaan. Wie de kunstenaar mag

zijn geweest, die onze oorspronkelijke indruk ontving, is voor de aarde in de loop der jaren verloren gegaan. Ze is ons hier echter bekend, aangezien zij haar werk voortzet in de kindersfeer.

Deze huisjes waren voor een volwassene groot genoeg om er zich in te kunnen bewegen zonder zijn hoofd te stoten! De kinderen vinden ze net van goede grootte zonder er zich verloren in te voelen. Ik vernam, dat om dezelfde reden in dit gebied de grote gebouwen een van alle hoog waren. Door ze niet te hoog en te groot te maken, pasten ze goed bij het wezen van het kind, dat nog niet volkomen is gevormd, waardoor ruimten groter lijken dan ze in werkelijkheid zijn. Te ruime gebouwen zouden tot gevolg hebben, dat het kleine wezen zich als een dwerg zou voelen.

Er wonen een groot aantal kinderen in deze woninkjes. Elk staat onder beheer van een ouder kind, dat uitstekend in staat is elke moeilijkheid, die zich met de andere "bewoners" mocht voordoen, te regelen.

Terwijl we voortliepen konden we troepjes vrolijke kinderen zien, waarvan sommigen spelletjes deden met hun makkertjes, anderen zaten op het gras, terwijl een onderwijzeres voorlas. Weer anderen zag men aandachtig en met grote belangstelling luisteren naar een onderwijzeres, die hun alles van de bloemen uitlegde en hun een soort les in plantkunde gaf.

Maar het was een plantkunde, die wat de zuiver geestelijke bloemen betrof, zeer veel verschilde van zo'n les op aarde.

Het verschil tussen aardse en geestelijke bloemen werd duidelijk aangetoond door het gescheiden zijn van beide soorten.

Edwin nam ons mee naar een van de onderwijzeressen en verklaarde de reden van ons bezoek. Zij heette ons welkom en was zo vriendelijk enkele vragen te beantwoorden. Ze zei, dat haar enthousiasme voor haar werk het haar des te aangenamer maakte om ons alles te vertellen, wat we wilden weten. Wat haarzelf betrof, was zij al heel wat jaren aan gene zijde. Zij had op aarde zelf kinderen gehad en ze had nog steeds grote belangstelling voor hun welzijn.

Dat had er haar toe gebracht haar tegenwoordige arbeid op zich te nemen. Dit was alles, wat zij ons over zichzelf vertelde. Het was niet heel veel en we werden er niet veel wijzer door! Wat zij ons niet vertelde - Edwin gaf ons later de bijzonderheden - was, dat zij met haar eigen

kinderen op aarde die nu hun moeder bij haar werk hielpen - zo'n succes had gehad, dat het van het begin af duidelijk was, wat haar werk in de geestelijke landen zou zijn. Onnodig te zeggen, dat het juist de arbeid was, waarop zij haar hart had gezet - het zorgen voor kinderen.

Niemand behoefde ons te zeggen, dat zij hiervoor uitermate geschikt was. Ze straalde een bekoorlijkheid en een vertrouwen, een vriendelijkheid en een vrolijkheid uit, die kinderen bijzonder aantrekken. Ze begreep het wezen van het kind - zij was feitelijk zelf een grootgeworden kind! Zij had een uitgebreide kennis van de interessantste dingen, speciaal van die, waarop kinderen zo gesteld zijn. Ze had een onuitputtelijke voorraad van prachtige verhalen voor haar beschermelingetjes en het belangrijkste van alles was, dat zij één met hen kon zijn en dat ook was. Ik geloof niet, dat we tot dusver zo'n overgelukkig wezen hadden gezien als deze minzame ziel.

Onze nieuwe vriendin vertelde ons, dat er in deze sfeer kinderen van elke leeftijd zijn, van de zuigeling, wiens afzonderlijk bestaan op aarde maar een paar minuten had geduurd, of die zelfs geen afzonderlijk bestaan had gekend, doch "dood" was geboren, tot de jongen van zestien of zeventien jaar, volgens aardse tijd, toe.

Het gebeurt herhaaldelijk, dat de kinderen als ze opgroeien, in dezelfde sfeer blijven en voor een tijd zelf onderwijzer worden, tot ander werk hen ergens anders heenvoert.

Hoe stond het er met de ouders? Waren zij ooit onderwijzer van hun eigen kinderen? Zelden of nooit, volgens onze vriendin. Dit zou over het algemeen niet geschikt zijn, aan gezien de moeder allicht vooringenomen zou zijn tegenover haar eigen kind. Bovendien zouden er nog meer moeilijkheden kunnen rijzen. De onderwijzers hebben altijd een grote ervaring en er zijn niet veel ouders op aarde, die dadelijk na hun overgang in staat zijn de zorg van geestelijke kinderen op zich te nemen. Of de onderwijzers zelf kinderen op aarde hebben gehad of niet, ze volgen allen een uitgebreide cursus om dit te leren voordat zij geschikt worden geoordeeld voor hun taak voor zij zich kunnen aanpassen aan de zeer hoge eisen van hun arbeid en deze kunnen hooghouden.

De arbeid is volgens aardse begrippen niet inspannend, maar hij vereist veel speciale

eigenschappen.

Aan gene zijde heeft de verstandelijke en lichamelijke groei van het kind veel sneller plaats dan op aarde. U zult zich herinneren, wat ik u heb verteld over het vermogen van het geheugen hier om alles absoluut te onthouden. Dat begint zodra het verstand in staat is iets vast te houden en dat gebeurt heel gauw. Dit schijnbare vroeg rijp zijn is hier volkomen natuurlijk, omdat het jonge verstand de kennis gelijkmatig in zich opneemt. Men leidt het temperament met zorg langs zuiver geestelijke lijnen, zodat de op zo jonge leeftijd verkregen kennis nooit het onaangename krijgt van aardse vroegrijpheid. Men oefent de kinderen eerst uitsluitend in geestelijke zaken. Daarna onderricht men hen gewoonlijk over de aardse wereld, als ze daar nog niet hebben geleefd, of als hun aardse leven heel kort is geweest.

De bestuurder van de sfeer treedt in het algemeen als plaatsvervanger van de ouders op. Alle kinderen beschouwen hem inderdaad als een vader.

De studies van de kinderen bestrijken een uitgebreid gebied. Ze leren lezen, doch veel onderdelen van het aardse leerplan zijn, als overbodig in de geestelijke wereld, geheel weggelaten. Het zou juist zijn te zeggen dat men de kinderen kennis van een speciaal onderwerp geeft dan dat men hun deze onderricht.

Als ze opgroeien zijn ze in staat voor zichzelf te oordelen, welk soort werk hen aantrekt. Door zich te specialiseren bij de studie kunnen ze zich de nodige geschiktheid eigen maken. Sommigen verkiezen b.v. om tijdelijk naar het aardse plan terug te keren om zich met ons te oefenen in de communicatie. Ze zijn zeer geschikte instrumenten en genieten ten volle van hun bezoeken. Zulke bezoeken hebben het voordeel, dat ze er zeer veel ervaring door krijgen. Ze geven hun een grondig begrip van de beproevingen en moeiten - en de vreugden - van het leven in de materiële wereld.

Er rijst altijd een vraag in de aardse mensen in verband met overgegangene kinderen: zullen we onze kinderen herkennen, wanneer wij zelf in de geestelijke wereld aankomen? Het antwoord luidt nadrukkelijk, ja. Maar hoe is dat mogelijk, als zij in het hiernamaals buiten onze gezichtskring zijn opgegroeid? Om dat te beantwoorden is het nodig iets meer over zichzelf te weten.

Wanneer het fysieke lichaam slaapt, verlaat dit tijdelijk het geestelijke, terwijl het er nog mee blijft verbonden door een magnetisch koord. Dit koord is de

eigenlijke levensdraad tussen het geestelijke en het stoffelijke lichaam. De geest zal in deze toestand of in de nabijheid van het aardse lichaam blijven, of het zal naar die sfeer gaan, waartoe zijn aardse leven tot op dat ogenblik hem het recht geeft binnen te treden. Het geestelijke lichaam zal op die manier een gedeelte van de levensduur van het aardse in de geestelijke landen doordringen. Bij die bezoeken ontmoet men verwanten en vrienden, die eerder zijn overgegaan. Zo kunnen ook ouders hun kinderen bij die bezoeken ontmoeten en hun opgroeien gadeslaan. In de meeste gevallen worden de ouders niet in de sfeer van de kinderen zelf toegelaten. Maar er zijn plaatsen genoeg, waar deze bezoeken kunnen plaats hebben. Wanneer u zich herinnert, wat ik heb gezegd over het vermogen tot onthouden van het onderbewustzijn, zult u begrijpen, dat de vraag over het herkennen van een kind zich in zulke gevallen niet voordoet, omdat de ouders het kind hebben gezien en zijn groei hebben gevolgd gedurende al de tussenliggende jaren, op dezelfde manier als wanneer het kind in de aardse wereld was gebleven. Er moet natuurlijk voldoende gehechtheid bestaan tussen ouders en kind, anders zal deze wet niet in werking treden. Deze band van genegenheid of warme belangstelling moet ook bestaan bij alle menselijke verhoudingen aan gene zijde, hetzij tussen man en vrouw, ouders en kinderen, of tussen vrienden. Zonder die belangstelling of genegenheid is het de vraag, of er ooit, behalve bij toeval, een ontmoeting zal plaats vinden.

De sfeer van de kinderen is een gemeente op zichzelf en behelst alles, wat grote geesten, geïnspireerd door de Grootste Geest, maar met mogelijkheid kunnen verschaffen voor de welvaart, het gemak, de opvoeding, het genoegen en het geluk van haar jeugdige bewoners.

De gebouwen, waar onderricht wordt gegeven, zijn even goed voorzien als de grotere instellingen in onze eigen sfeer. In vele opzichten zelfs beter, aangezien ze volledig zijn toegerust om wetenschap en kennis te verspreiden onder hen, die van beide hoegenaamd niets bezitten en die daarom van meet af aan moeten beginnen, evenals wanneer zij op het aardse plan waren gebleven. Dit heeft betrekking op de kinderen, die in hun prilste jeugd naar het hiernamaals zijn gegaan. Zij, die jong de aarde verlaten, zullen voortgaan met hun leren, waar zij waren gebleven, met weglating van alles, wat verder niet meer nodig is en met toevoeging van wat geestelijk onontbeerlijk is. Zodra ze daarvoor de geschikte leeftijd bereiken, kunnen zij hun toekomstig werk

kiezen en in verband daarmee verder studeren. Wat dat voor werk kan zijn, zal ik u later vertellen.

Het hele vraagstuk van het voortbestaan van zuigelingen was me altijd een groot raadsel geweest, toen ik nog op aarde was. Ruth zei, dat zij er helemaal geen idee over had, behalve, dat ze veronderstelde, dat kinderen moesten voortbestaan, omdat ze intuïtief voelde, dat volwassenen dat deden. Het voortleven van de een deed het voortbestaan van de ander veronderstellen en wel in een wereld van orde en recht - zoals ze vermoedde, dat de geestelijke wereld zou zijn.

Edwin was even stomverbaasd geweest als ikzelf. U kunt zich onze verwondering voorstellen, toen we met de kindersfeer kennis maakten, te zien, hoe er meer dan voldoende was gezorgd voor het jeugdige volkje, dat in zijn prille jeugd de geestelijke landen was binnengegaan. Deze voorziening is ingesteld onder de grootste en meest wijze beschikking van de Vader zelf - zonder geloofsbelijdenis of geloof, zonder dogma's, ritueel of kerkformulier. Zij houdt inderdaad niets in dan de werking van dezelfde wet, welke ons allen regeert - hetzij zuigeling of volwassene - slechts het afleggen van het stoffelijk lichaam en het voorgoed binnengaan in deze wereld.

De kinderen hebben, zoals men kan verwachten, dezelfde mogelijkheden, dezelfde rechten op hun geestelijk erfdeel als wij allen hier, jong en oud.

We hebben allen hetzelfde grote doel - volmaakt en blijvend geluk.